

Op reis

Zingen: Psalm 32:5
Schriftlezing: Ruth 1:1-10
Zingen: Psalm 42:1 en 2
Zingen: Psalm 39:8
Zingen: Psalm 68:11

Gemeente, in Jesaja 64:6b staat: 'En wij allen vallen af als een blad, en onze misdaden voeren ons henen weg als een wind.' Vallend blad is een teken voor ons. Ach gemeente, maak de rekening in uw leven eens op. Als de dood komt, zou het dan kunnen? Mag u de verzoende betrekking met God in Christus kennen? Is God in uw leven begonnen? Bent u levend gemaakt door de kracht van de Heilige Geest?

Wilt u een kenmerk van genade? De levenden weten dat ze sterven moeten en de doden weten niet met al. Het wonder van levendmaking is alleen uit God de Heilige Geest, Die Heere is en levend maakt.

Geloof u waarlijk dat u zondaar bent? Geloof u echt dat God de zonde móét, maar ook zál straffen? Geloof u waarlijk dat God in Christus barmhartig en genadig is, lankmoedig en groot van goedertierenheid? Het geloof is een gave Gods. Geliefden, dat we dat leven in waarheid mogen beoefenen. Er wordt zoveel werk aan u en mij ten koste gelegd, zoals we hier bij elkaar zijn. Hebt u gesmeekt om een zegen over deze kerkdienst? Hebt u gesmeekt om tot bekering gebracht te mogen worden?

Leg uw hart eens naast de psalm, die we samen hebben gezongen, Psalm 32:5 berijmd:

Wil toch niet stug, gelijk een paard, weerstreven,
Of als een muil, door domheid voortgedreven;
Gebit en toom, door 's mensen hand bestierd,
Beteug'len 't woest en redeloos gediert';
Laat zulk een dwang voor u niet nodig wezen.
Wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen;
Maar wie op Hem vertrouwt, op Hem alleen,
Ziet zich omringd met Zijn weldadigheên.

We zijn allen zo onwillig en wederstrevig. David heeft het gezegd: 'Welgelukzalig is hij wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is' (Ps. 32:1). Welgelukzalig is het toppunt van zaligheid. David zegt: 'Sta dat toch niet tegen. Beken uw zonden en laat ze.' David had gezondigd en heeft getracht zijn zonden te verbergen. Maar hij zegt: 'Toen ik zweeg, werden mijn beenderen verouderd, in mijn brullen den gansen dag. Want Uw hand was dag en nacht zwaar op mij, mijn sap werd veranderd in zomerdroogten. Sela' (vers 3-4).

Die zijn zonden belijdt en laat, die zal barmhartigheid geschieden. Ik kan niet nalaten om het u ook in dit uur te zeggen. Het is de liefde van Christus, die ons dringt. Er is in dit uur geen mens te slecht en geen zonde te erg, op de zonde tegen de Heilige Geest na, dat ze niet vergeven zou kunnen worden.

Ach, dat weerstreven en het tegenstaan, geliefden! Maar wie zijn zonden belijdt, zal vergeving ontvangen. Wie zijn zonden niet belijdt, zal smart op smart ontvangen. Maar wie zijn zonden belijdt, zal genade mogen ontvangen.

Wat is er dan op tegen? Zijn er hier in de kerk van die begerigen opgekomen? Gemeente, we zijn allemaal druk met duizend dingen. Maar nu eens druk te mogen zijn met uw kostbare ziel voor de eeuwigheid.

We willen u bepalen bij een gezin dat God heeft verlaten en dat smart op smart moest ondergaan. Dat is u voorgelezen uit het boek Ruth, het eerste hoofdstuk, de eerste tien verzen. We lezen u alleen het tiende vers:

En zij zeiden tot haar: Wij zullen zekerlijk met u wederkeren tot uw volk.

We hebben hierboven geschreven: *Op reis.*

1. Bethlehem verlaten;
2. In Moab gewoond;
3. Naar Bethlehem teruggekeerd.

1. Bethlehem verlaten

Gemeente, we overdenken het boek Ruth. Dit boek is naar Ruth genoemd omdat haar levensgeschiedenis hierin beschreven staat. Het gaat over Ruth de Moabitische. Ze is een heidin, uit bloedschande geboren. We kunnen daarin beluisteren dat er niets nieuws is onder de zon. Vanaf Adams diepe val is het menselijk geslacht verdorven en gans melaats, van de hoofdschedel tot de voetzool.

Dat dit de beleving in ons aller hart mag worden of zijn, door de kracht van de Heilige Geest in de wedergeboorte. Dan gaan we beseffen: Er is niets geheels in mij. Er is niets in mij wat naar God vraagt, noch naar God zoekt. Van nature is het: 'Wijk van mij, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust.'

Het is een mens in zijn bestaan altijd te doen om zijn eigen 'ik'. Dat is de diepe val: ik wil op de troon en heb God naar de kroon gestoken. God heeft nog gedachten des vredes gehad. Zelfs Moabitischen kunnen nog zalig worden. Het gaat hier over de liefde Gods in Christus. Een blinde heidin wordt op het erf van de kerk gebracht. Het zijn wonderlijke wegen die God met al Zijn kinderen houdt. Dit boek verklaart de roeping van de heidenen,

zeggen de verklaarders. Eerst de Jood en dan de heiden. Een mens gaat verloren om eigen schuld. Dat het uw beleving mocht zijn. De leer die wij verkondigen, is een leer die schier overal tegengesproken wordt. Er wordt in onze dagen verkondigd, dat u goede mensen bent en dat we zo slecht niet zijn en dat er toch nog wel wat van een mens bij moet, om zalig te worden. De leer die alles afsnijdt wat van de mens is, geeft zo'n ergernis in het hart van een mensenkind. Een mens wil niet alleen uit vrije genade zalig worden. Dat kost een heel mens.

Och, mogen we het u in dit uur nog eens aanbevelen: niets te hoeven zijn en uit genade die liefde Gods in het hart te mogen ervaren. Het staat opgetekend: 'Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe' (Joh. 3:16). Is het dan geen wonder, dat we in deze Bijbellesing u mogen verkondigen dat blinde heidenen, afkerige en vijandige en goddeloze Moabieten nog zalig kunnen worden? Het boek Ruth is een geschiedenis die dat verklaart. Dat u Ruth zou mogen leren kennen en het leven van Ruth zou mogen beoefenen. Dat u de keuze van Ruth zou mogen doen: 'Uw volk is mijn volk en uw God mijn God' (vers 16b). Het begin moet goed zijn, wil het einde vrede zijn.

Ons hoofdstuk begint met het bepalen van de tijd: *'In de dagen als de richters richtten, zo geschiedde het dat er honger in het land was.'* Het gaat over de tijd van de richters. Er was honger in het land. De verklaarders wijzen naar de tijd van Gideon, toen het land geplunderd werd door Midianieten en Amalekieten, de vijanden van het volk van God.

Dat is geen vreemde gang. Als u een kind van God bent, zult u ook vijandschap in uw leven moeten ondergaan. Een dienaar is niet meer dan zijn heer. Christus zegt: 'Indien u de wereld haat, zo weet dat zij Mij eer dan u gehaat heeft. Indien gij van de we-

reld waart, zo zou de wereld het hare liefhebben; doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld. Gedenkt het woord dat Ik u gezegd heb: Een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij Mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren' (Joh. 15:18-20). Christus zegt in het testament dat Hij nagelaten heeft: 'Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen' (Joh. 16:33b). Christus zegt ook: 'Zalig zijt gij als u de mensen smaden en vervolgen, en liegende alle kwaad tegen u spreken, om Mijnentwil. Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij vervolgd de profeten die vóór u geweest zijn' (Matth. 5:11-12). Weet u ervan, dat ze u haten en kwaad van u spreken en dat u zich er niet tegen verdedigen kunt? Dan kan het zo bang zijn in het leven van Gods kinderen. Het is de duivel die dat aandrijft en die dat opblaast. Het gaat daarin om het levende Kind. We hebben weleens gezegd: 'Heere, dat kennen we, dat de mensen ons haten en liegende alle kwaad van ons spreken en we hebben geen geweer in die strijd. Heere, geef ons dan ook de zaligheid eens te proeven en te smaken.' Het oude volk noemde die beproevingen weleens eremedailles. Dat u het ook eens mag geloven dat het gaat om Zijn Naam, om Zijn eer, om Zijn zaak. Dan kunt u weleens huppelen van zielevreugd in alle tegenspoed en kruis.

'In de dagen als de richters richtten, zo geschiedde het dat er honger in het land was; *daarom toog een man van Bethlehem-Juda om als vreemdeling te verkeren in de velden van Moab, bij en zijn huisvrouw en zijn twee zonen.*' Die man roept zijn huisgezin bijeen en gaat overleggen hoe ze de honger en de oordelen kunnen ontlopen. Geliefden, dat is niet vreemd. Wat zal een mens geven voor zijn leven, als het bang wordt en er begint honger in het leven te

komen? Wij en onze kinderen kennen geen honger. Er wordt weleens gezegd: 'Ik heb honger', of: 'Ik heb dorst.' Maar het is meestal lekkere honger. De ouderen onder ons die de Tweede Wereldoorlog hebben meegemaakt, weten ervan, dat er honger is geleden. Er zijn hongertochten geweest in Nederland. We hebben een kind van God gekend die nu juicht voor de troon, die met een oude fiets met harde banden naar het noorden ging om nog een weinig voedsel te bemachtigen.

'In de dagen als de richters richtten, zo geschiedde het dat er honger in het land was; daarom toog een man van Bethlehem-Juda om als vreemdeling te verkeren in de velden van Moab, hij en zijn huisvrouw en zijn twee zonen.' Deze man overlegt wel, maar niet met God. Zijn naam is Elimelech, dat betekent: Mijn God is Koning. Er staat niet opgetekend dat hij op zijn knieën gaat en vraagt: 'Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?' Hij gaat in eigen gekozen wegen. We hebben gezongen: 'Wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen.' God is wel best, maar we bewaren Hem zo menigmaal voor het lest. Die zelfredzaamheid zit in ons aller bestaan. Daarom buigen we onze knieën niet en gaan God voorbij. Gemeente, zult u elke morgen uw knieën buigen? 'Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?' (Hand. 9:6b). Het is zo goed om geen stap te kunnen zetten zonder daarin de Heere te benodigen. Wie u ook bent, u zou er zo goed mee zijn alles aan de Heere te vragen, tot de kleinste dingen toe.

De naam van deze man wordt genoemd, Elimelech. Mijn God is Koning. Er staat niet opgetekend dat hij een ander leven kende. Gezien zijn handelen zeggen we: hij kent er niets van. Dit wordt ook bij Gods volk zo menigmaal gezien: wel de woorden maar niet de zaken. Het ik-gerichte leven kan God zo makkelijk aan Zijn plaats laten.

Elimelech overlegt met zijn vrouw Naomi. Haar naam betekent: de lieflijke. Dat is toch wat, een lieflijke vrouw te mogen hebben. Is ze ook een lieflijke vrouw in de ogen des Heeren? Het blijkt

uit de geschiedenis dat ze een gekende was. Wat heeft ze een beproeving moeten doorstaan. Maar ook van deze lieflijke staat niet geschreven dat ze de Heere benodigde.

‘De naam nu van dezen man was Elimelech, en de naam zijner huisvrouw Naomi en de naam zijner twee zonen Machlon en Chiljon, Efrathers, van Betlehem-Juda; en zij kwamen in de velden van Moab en bleven aldaar’ (vers 2). Machlon betekent: zwakke, en de naam Chiljon betekent: smachtende. Het waren twee jongens in wie de Heere werkte. Het was een godvruchtig gezin.

Maar ze gaan op reis. Ze pakken hun hebben en houden bijeen en vertrekken naar de velden van Moab. Dat is een heidens land, een goddeloos land. Al die volkeren in het Oosten waren verklaarde vijanden van God en Zijn volk.

Dit gezin pakt de boel in en gaat emigreren. Na de Tweede Wereldoorlog zijn er velen van ons geëmigreerd naar Canada, waar ook kerken zijn gesticht. Ze konden zonder de Heere niet leven. De vruchten worden daar nu nog gevonden. Maar in Moab was geen kerk te vinden. U zou zeggen: Elimelech, hoe bedenkt u het toch? Jonge mensen, daar ligt een lering in. Als je jong bent en je wilt je toekomst opbouwen, zoek dan een plaats waar je onder de aloude, Schriftuurlijk-bevindelijke waarheid kunt kerken en waar een ware christelijke school is. Want we gaan zo hard de verkeerde kant uit. Er wordt zoveel goeds in een mens gelegd. Maar er is geen goeds in de mens te vinden. Er gaat een prediking rond, die niet begint waar God begint. Die prediking begint met Christus. Maar we zijn niet van Christus, maar van God afgevallen. We staan in rekening met die hoogste Rechter. Hij Die het vonnis geeft en eist: Betaal Mij wat ge schuldig zijt. Dat we van deze drie-enige God kennis mogen ontvangen. Adam is van God afgevallen. God heeft hem opgezocht en heeft hem Christus beloofd. Zijn er hier die een belofte hebben dat Christus in het leven geopenbaard zal worden? Dan moet u Hem zoeken tot u Hem

gevonden heeft. Christus is een grote verborgenheid in het drie-enig Goddelijk Wezen. Hij moet geopenbaard en verklaard worden en er moet plaats voor Hem worden gemaakt. Kent u deze schreeuw in uw hart?

Geef mij Jezus of ik sterf.
Want buiten Jezus is geen leven,
Maar een eeuwig zielsverderf.

Elimelech emigreert met zijn gezin naar Moab, een heidens land. De koning van Moab is Eglon. In het land is een heidense godsdienst. De ware religie is er niet te vinden. Zou u daar niet bang van worden, ook in onze dagen? Nederland is in het moderne heidendom terechtgekomen. Och, wie zou toch niet vrezen? We worden overgegeven in de handen van de goddelozen. En de barmhartigheden van de goddelozen zullen wreed zijn. Denk aan euthanasie, zelfbeschikkingsrecht en abortus. Er wordt een lans gebroken om zelfmoord te mogen plegen. Geliefden, wee het land, welks koning een kind is. Nederland was een biddende natie en werd in het verleden het Israël van het Westen genoemd. Maar Nederland is een vloekende natie geworden. In vele goddeloze dingen lopen we voorop.

Ondanks dit alles willen we u de moed niet ontnemen, want we zijn ervan overtuigd dat God ook in ons land nog werkt, en dat Hij nog jonge mensen in het hart grijpt en de weg bescheidenlijker gaat uitleggen. Toen de Heere mij had geroepen tot het ambt, heeft Hij laten zien dat er nog werk te doen was. We mochten geloven, wat de dichter zingt, in Psalm 22:16:

Zij komen aan, door Godd'lijk licht geleid,
Om 't nakroost, dat den Heer' wordt toebereid,
Te melden 't heil van Zijn gerechtigheid
En grote daden.

Toen kwam dit vers in het hart, Psalm 68:5:

Men zag welhaast een grote schaar,
Met klanken van de blijdste maar,
Vervullen berg en velden.

Zult u niet karig denken van de grote, heerlijke en heilige God, Die in Christus zoekt om zalig te maken dat verloren is? Er is bij Hem plaats voor Moabieten, voor heidenen, voor verklaarde vijanden. Eén wenk van Gods almacht, één druppel liefde, één druppel van de zalfolie van de Heilige Geest en de zondaar komt in het stof en gaat vragen: ‘Wat wilt Gij dat ik doen zal?’

Elimelech, dat betekent: mijn God is Koning. Naomi, de lieflijke. Twee jongens, zwakke en smachtende jongens. Het was een godsdienstig gezin. Ze verlaten Bethlehem, het broodhuis. In Bethlehem is Christus, de Messias geboren. In de velden van Efratha heeft het geklonken: ‘En de engel zeide tot hen: Vreest niet, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal; Namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, Welke is Christus de Heere, in de stad Davids. En dit zal u het teken zijn: Gij zult het Kindeken vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe.’ De hemel is opengegaan en een legioen van engelen heeft gezongen: ‘Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen’ (Luk. 2:10-11,14). Het is een onbegrijpelijk wonder dat die heilige, hoge, rechtvaardige God in Christus een welbehagen heeft in afkerige kinderen. Hij verbrijzelt in waarheid harten door de kracht van de Heilige Geest. Elimelech is eigen gekozen wegen gegaan. God heeft het bezocht.

‘En zij kwamen in de velden van Moab en bleven aldaar.’ En dan lezen we in vers 3: ‘*En Elimelech, de man van Naomi, stierf; maar zij werd overgelaten, met haar twee zonen.*’ Hij was eigen gekozen

wegen ingeslagen. We laten al wat sterft voor God liggen, want God is Rechter Die het beslist. Als God Elimelechs Koning is geweest, is die man eeuwig binnen, ondanks al zijn zonden en ondanks al zijn afmakingen.

De roepstem van de dood is uitgegaan naar Naomi. Maar als de Heere de roepstem niet heiligt, gaat de mens door, zelfs na ontvangen genade. Toen God aan mijn levensboom schudde, kwamen we zeer ernstig in het ziekenhuis terecht. Het werd een ogenblik waarheid, wat er staat in Psalm 49:4:

Al zegt zijn hart: 'Mijn huis zal eeuwig staan;
Van kind tot kind gedurig overgaan';
Al heeft hij 't land, waarop zijn trotsheid roemt,
Zijn grootsheid bouwt, naar zijnen naam genoemd:
't Is alles wind waar zich zijn hart mee streeft;
De mens, hoe mild door 't aards geluk bedeed,
Hoe hoog in eer, in macht en staat verheven,
Vergaat als 't vee, en derft in 't eind het leven.

Toen hebben we God beloofd: Als we hier doorheen komen, zullen we anders gaan leven. We kwamen thuis en knapten op. En alle beloften zijn in het ziekenhuis achtergebleven. Dat is een mens. De Heere spreekt wel tot Manasse, maar hij sloeg er geen acht op. Totdat het Goddelijke 'totdat' aanbrak. Totdat de Heere Manasse in koperen ketenen naar Babel voerde en in de onderste kerker bracht. Dan staat er van hem geschreven: 'En als Hij hem benauwde, bad hij het aangezicht des HEEREN zijns Gods ernstiglijk aan, en vernederde zich zeer voor het aangezicht van den God zijner vaderen, en bad Hem; en Hij liet Zich van hem verbidden en hoorde zijn smeking, en Hij bracht hem weder te Jeruzalem in zijn koninkrijk. Toen kende Manasse, dat de HEERE God is' (2 Kron. 33:12-13). En Psalm 32:5 berijmd zegt:

Laat zulk een dwang voor u niet nodig wezen,
Wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen.

Manasse heeft gebeden. Hij heeft een gebed geschonken gekregen. Kent u dat ook? Weet u hoe moeilijk en onmogelijk bidden menigmaal is? Zeker als u veel bezoeken doet en veel moet voorgaan. De discipelen hebben uitgeroepen: 'Heere, leer ons bidden.' Als God een geschonken gebed geeft in het hart, zoals Manasse mocht ontvangen, is dat een gebed dat van boven komt en in het hart ingaat en terugkeert naar boven. Dat zijn Gode verheerlijkende gebeden die God weleens schenkt aan Zijn volk. Dan mag u verwaardigd worden om God te bedoelen. Wij hangen altijd maar die hele waslijst op: Heere, dit en Heere, dat. Zeker, de Heere wil erom gebeden zijn. Echter, we bedoelen meestal onszelf. Wat is het een zegen om nu eens God te mogen bedoelen. Dat is de zaligheid van de ziel. Kent u daar wat van? Naomi zag op haar twee zonen. Ze moest haar man wel missen, maar had nog twee zonen. Ze was weduwe en vertrouwde nog op haar zonen. Dat moest zij kwijtraken. Het is zo groot als de Heere de zonde levend houdt in uw hart. Opdat u van genade zou leren leven. Opdat u altijd maar herinnerd mag worden aan de plaats, waar God u vandaan gehaald heeft.

Of heeft God u nog nergens vandaan gehaald? Leeft u nog voor eigen rekening? Dan mogen we u verkondigen dat het nog kan. Er is een Jezus, een Zaligmaker van zondaren. Alleen als u waarlijk aan de weet gekomen bent dat God een afgesneden zaak heeft gedaan in uw leven, komt er plaats voor de dierbare Zoon van Gods eeuwige liefde en Goddelijk welbehagen in Zijn aangebrachte gerechtigheid.

Elimelech moet sterven. Ook hij moet beleven: de bezoldiging van de zonde is de dood. Heeft u dat al mogen inleven? Maar dat u ook mocht beleven: 'Maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door onze Heere Jezus Christus' (Rom. 6:23). Om

zo Zijn lieflijkheid en Zijn dierbaarheid en Zijn schoonheid en Zijn gewilligheid en Zijn getrouwheid te mogen leren kennen in uw leven. God maakt plaats in uw leven voor het plaatsmakende werk. Als dat mag leven, zegt u:

Weg wereld, weg schatten,
Gij kunt niet bevatten
Hoe rijk dat ik ben.
Ik heb alles verloren,
Maar Jezus verkoren
Wiens eigen ik ben.

Ik voeg eraan toe: Als God u in het geestelijke, in het natuurlijke en maatschappelijke gaat afbreken, dan valt dat niet mee. Dan moeten ze meestal zeggen: Heere, dat kan ik niet dragen. We hebben het weleens uitgeroepen: ‘Ze mogen alles van mij hebben.’ De liefde was toen in het hart. Maar toen God eraan ging schudden en het allemaal weg was, konden we geen dubbeltje meer missen. Is dat vreemde taal? O geliefden, God is een God van wijsheid en een God van orde.

2. In Moab gewoond

Naomi moest Elimelech missen. Zij had nog twee jongens over. Van hen lezen we in vers 4: *‘Die namen zich Moabitische vrouwen; de naam der ene was Orpa en de naam der andere Ruth; en zij bleven aldaar omtrent tien jaren.’* Ze waren eigen gekozen wegen ingeslagen. Ze waren in een vreemd land. De twee jongens namen geen Joodse, maar Moabitische vrouwen.

Geliefden, ook in onze dagen geldt de uitdrukking: twee geloven op één kussen, daar slaapt de duivel tussen. Zo’n keuze wordt vaak goedgepraat: Die twee vrouwen kunnen toch tot de ware religie gebracht worden. Ik zeg niet dat het niet kan. Ruth is bekeerd geworden, maar Orpa is teruggegaan naar Moab.

Maar als een stel twee wegen gaat, kan het zoveel verdriet geven in christelijke gezinnen. We hebben het al zo vaak meegemaakt. Dan wordt door de een beloofd dat hij of zij mee zal gaan naar de kerk. Als ze eenmaal getrouwd zijn, gaat er een streep door. Och, wat een verdriet, ook voor de ouders.

Maar kijk het dan ook eens na waar u uw kinderen gebracht heeft. 'Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet', zo zegt Christus. Hoe menigmaal zijn de ouders op het erf van de kerk een verhindering voor de kinderen. Zondags kan er niets bij door en doordeweeks is de wereld in huis. De wereldgelijkvormigheid neemt hand over hand toe in onze gezindte. Het lust me niet om het uit te breiden.

Dat we onze kinderen met tranen mochten vermanen. De kerkverlating en secularisatie is ontzaglijk groot. Soms moet je zeggen: 'Ik heb van alles gedaan om de kinderen bij de waarheid te houden en toch zijn ze van het pad afgegaan. Is er een smart gelijk mijne smart?' Om dan te erkennen: 'Het zijn mijn kinderen. Omdat ik zo ben, heb ik zulke kinderen in de wereld gebracht.' Adam verwekte een zoon naar zijn beeld en naar zijn gelijkenis. Dat we onze kinderen mogen vóórleven. Daar ontbreekt het menigmaal aan in onze dagen. Als de liefde van Christus u dringt, zult u toch niet anders kunnen.

Die het ondervonden heeft, weet hoe smartelijk het kan zijn wat hier staat: 'Die namen zich Moabitische vrouwen; de naam der ene was Orpa en de naam der andere Ruth; en zij bleven aldaar omtrent tien jaren.' De twee zonen zijn ermee getrouwd en hebben ermee geleefd. Er staat in Gods Woord geschreven dat het volk van Israël geen heidense vrouwen mocht nemen, zodat het bederf van de heidense wereld niet zou insluipen in de christelijke gezinnen.

O geliefden, deze Ruth, de Moabitische, is voortgekomen uit de bloedschande van Lot met zijn dochter. De Moabieten hadden de

goddeloosheid in Sodom geleerd en ze hebben het in de praktijk gebracht. Maar God Die rijk is in barmhartigheid, heeft het voor Ruth zo wel willen maken. Denk aan de keuze van Ruth. Vaak wordt gezegd dat Ruth de keus deed op de grens, maar dat is niet waar.

Ruth is gelouerd in het gezin van Naomi, want we lezen in vers 5: *‘En die twee, Machlon en Chiljon, stierven ook; also werd deze vrouw overgelaten, na haar twee zonen en na haar man.’* De dood is doorgegaan tot alle mensen, ook in dit gezin. Er waren drie sterfgevallen: Elimelech, Machlon en Chiljon. In die weg is Ruth gelouerd geworden. Door de kastijdingen die ze moest ondergaan, heeft ze gezien dat de dood de bezoldiging van de zonde is. Eerst haar schoonvader en daarna haar man en haar zwager. Ruth is zo gelouerd door het lijden. ‘En alle kastijding, als die tegenwoordig is, schijnt geen zaak van vreugde, maar van droefheid te zijn; doch daarna geeft zij van zich een vreedzame vrucht der gerechtigheid dengenen die door dezelve geoefend zijn’, zegt Hebréeën 12:11. Door al deze druk- en kruiswegen is Ruth overwonnen door de God van Israël. Naomi was wel van het pad af, maar de ingestorte liefde Gods in het hart komt er altijd weer uit. Gods kinderen kunnen er dan toch niet van zwijgen wie God voor hen geworden en geweest is. Ruth hoorde dat. Daarin is Ruth bearbeid door Gods Heilige Geest. De keus kwam openbaar op de grens, maar Ruth heeft die keus in Moab al gedaan. Tegenspoed en kruis kan tot zegen wezen, geliefden. Maar tegenspoed en kruis brengt niet altijd aan de troon der genade. Want Orpa heeft hetzelfde als Ruth mee moeten maken, maar Orpa is níét bekeerd geworden. Er waren vijf wijze en vijf dwaze maagden. Orpa kende de liefde niet. Orpa was een dwaze maagd gebleven. Haar hart is in Moab gebleven. De vrouw van Lot was ook uit Sodom uitgeleid, maar haar hart was in Sodom gebleven. Ze had zich omgekeerd om te zien naar Sodom en zij werd een zoutpilaar. Christus zegt: ‘Gedenkt aan de

vrouw van Lot.' Er moet olie in de vaten wezen. Die olie is de ingestorte liefde Gods. Het is alles uit Hem, door Hem en tot Hem.

Als God een mens bekeert, geeft Hij die liefde in het hart en een hartelijke en smartelijke droefheid naar God, waardoor zo'n ziel God niet meer kan missen. Dan wordt God de Eerste in het leven. Als er plaatsgemaakt wordt voor Christus wordt dit de beleving: Hij is de Liefste van mijn liefsten.

Naomi is gelouterd door het lijden. Ze heeft zoveel klappen gehad. En het zijn liefdesklappen voor haar geworden. Het zijn Vaderlijke kastijdingen voor haar geweest. Maar, och geliefden, als u erin zit, valt het niet mee. Mijn vrouw heeft weleens gezegd: 'Hoeveel klappen moet jij nog hebben voordat jij je in de weg zult stellen? Moet het nog een kind kosten?' Alleen de liefde Gods kan verbreken en je in het stof brengen. De liefde Gods brengt u daar dat u zegt: 'Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.' De ziel gaat het weleens nastamelen:

Uw wil geschiede, Uw wil alleen
Als in de hemel, hier beneên,
Uw wil die heilig is en goed.

Dan is Zijn wil mijn wil en wordt mijn wil gelijk aan Zijn wil. Christus zegt: 'Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest.' Hij moest overwonnen worden naar Zijn menselijke natuur om Borg en Zaligmaker te zijn, en dat tot het einde zodat Hij het mocht uitroepen: 'Het is volbracht.'

We lezen in vers 6: *'Toen maakte zij zich op met haar schoondochters en keerde weder uit de velden van Moab; want zij had gehoord in het land van Moab, dat de HEERE Zijn volk bezocht had, gevende hun brood.'* Dan komt bij Naomi de liefde openbaar tot haar hemelse

Bruidegom, haar Borg en Zaligmaker. Ze gaat beseffen wat zij gedaan heeft, zoals er staat in Psalm 106:4 berijmd:

Wij hebben God op 't hoogst misdaan;
Wij zijn van 't heilspoor afgegaan.

Maar door de trekkende liefde gaat ze terug naar het beloofde land. Ze is bekommerd in Moab, omdat ze daar het broodhuis niet vindt, het broodhuis Bethlehem dat zij had verlaten met haar man.

Zo heeft Adam het paradijs moeten verlaten. Dat was het heerlijke broodhuis, waar hij in lieflijke gemeenschap met God zijn Schepper mocht leven. Hij is vrij- en moedwillig daarvandaan gegaan. Dat wij het eens zouden beseffen: het is eigen schuld. Dat we die schuld mogen mijnen en God mogen erkennen, ook in Zijn heilig recht. Psalm 32:5 berijmd zingt:

Laat zulk een dwang voor u niet nodig wezen.
Wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen.

Naomi heeft tien jaar lang in Moab gewoond. Dan gaat ze door de trekkende liefde terug naar Bethlehem. We letten daarop in onze derde gedachte. Zingen we eerst Psalm 39:8:

Hoor mijn gebed, mijn bang geroep, o HEER',
Daar 'k schreiend U mijn leed vertoon;
Ik, die bij U, als vreemdeling, verkeer,
En hier, gelijk mijn vaders, woon.
Ai, wend Uw hand en plagen van mij af;
Verkwik mij, eer ik daal in 't graf.

3. Naar Bethlehem teruggekeerd

Geliefden, Naomi heeft de velden van Moab verlaten. Ze heeft slagen ontvangen. Tot haar nut. De Heere kastijdt Zijn volk met Vaderlijke kastijdingen. Ze gaat Moab verlaten en haar twee schoondochters gaan met haar. We lezen in vers 7: *‘Daarom ging zij uit van de plaats waar zij geweest was, en haar twee schoondochters met haar.’* Dat er veel van deze Naomi is uitgegaan blijkt daaruit dat haar schoondochters meegaan. Naomi heeft misschien gedacht: Orpa en Ruth gaan mee tot de grens. Het voornemen van de twee was echter om mee te gaan naar Bethlehem in Juda. De liefde Gods in het leven van Naomi straalde af op haar twee schoondochters. De Schrift geeft aan dat het vaak niet goed bortert tussen moeder en schoondochters. Als het anders is, is dat groot. Dat laatste mogen wijzelf ook meemaken.

Zo gaat er wat uit van het volk van God, waardoor harten worden ingewonnen om lid te mogen zijn van de ene, heilige, algemene Christelijke Kerk. Het kan zijn dat je Gods kinderen ziet wandelen als bomen. Dat volk is gelukkig en ik sta erbuiten, zegt zo’n ziel. Dan gaat u vragen aan de Heere of u onder dat volk mag komen. Als de ware begeerte van God in het hart gelegd is, zal Hij ze sturen. Dan zullen ze zeker komen. Als de Heere genade werkt, en u mag ervan getuigen, dan komen Gods kinderen. Hij stuurt ze Zelf. ‘Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood en is weder levend geworden; en hij was verloren en is gevonden’ (Luk. 15:32). Dan komen ze om die grote werken Gods te mogen horen. Ze komen niet om die persoon, want we zijn allemaal mensen die uit het stof zijn. We zijn allemaal Adamskinderen. Als de Heere genade gaat verheerlijken, dan komt dat openbaar. Ze zitten weleens in zak en as en vragen de Heere dan: ‘Als U nog van mij afweet, stuurt U dan nog eens iemand van Uw volk. Want Uw volk is mijn volk.’ Ze komen er niet beschaamd mee uit. Daar zorgt God Zelf voor.

Deze twee Moabitische vrouwen gaan met Naomi mee. Naomi gaat ze beproeven. God beproeft altijd Zijn werk, om te zien of het in der waarheid is. Het staat hier opgetekend in vers 7b en 8: *‘Als zij nu gingen op den weg om weder te keren naar het land van Juda, zo zeide Naomi tot haar twee schoondochters: Gaat heen, keert weder, een iegelijk tot het huis van haar moeder; de HEERE doe bij u weldadigheid, gelijk als gij gedaan hebt bij de doden en bij mij.’* Er is liefde in dat gezin. Psalm 133:3 geldt hier:

Waar liefde woont, gebiedt de HEER’ den zegen;
Daar woont Hij Zelf, daar wordt Zijn heil verkregen,
En ’t leven tot in eeuwigheid.

Het onderscheid tussen Orpa en Ruth is nog niet openbaar gekomen. De Heere maakt onderscheid waar geen onderscheid is. Er waren tien maagden: vijf waren wijs en vijf dwaas. We zouden u hiervan tientallen voorbeelden kunnen noemen uit Gods Woord. Saul was onder de profeten en toch was hij een verworpene. De raadsheren van koning David waren Husai en Achitofel; de laatste is aan de strop terechtgekomen. Judas was een geroepen apostel. Hij is Jezus gevolgd, gelijk de elf anderen. Toen het openbaar moest komen, heeft Judas gekozen voor het kwade. Hij zag het mis gaan en toen heeft hij gekozen voor geld en goed, de wereld. En hij heeft zich verhangen. Bent u er ook zo bang voor? Gods volk is er bang voor. Ze zegt menigmaal: ‘Ben ik het, Heere?’ De eigengerechtigde godsdienst heeft nooit gebrek. Ze zijn bekeerd en blijven bekeerd. Maar Gods arme volk vreest zo menigmaal dat ze zich nog zal bedriegen voor de eeuwigheid. Dat ligt niet aan God. Hij heeft ze allemaal liefgehad met een eeuwige liefde. De Kerk ligt vast in het welbehagen van een drie-enig God. De Kerk ligt vast in het zoen- en zoutverbond. Maar in de stand van het leven kunnen er de schuddingen zijn. Ze moeten menigmaal vragen: ‘Ach Heere, als ik me bedrieg, wilt U nog een keer op-

nieuw beginnen?’ Zulken kunnen God niet meer missen. Als ze Jezus hebben mogen leren kennen, kunnen ze Jezus niet missen. Als ze de werkingen van de Heilige Geest ervaren, kunnen ze de Heilige Geest niet meer missen. Alle drie de Goddelijke Personen zijn wel onderscheiden in Hun werken, maar het grote doel is God lief te hebben boven alles en de naaste als zichzelf.

Kunt u God nog missen? Of moet u zeggen: Mijn hart hijgt naar Hem? Och, ik moet Hem menigmaal missen en dat is eigen schuld. En ik kán Hem niet missen. Geliefden, God altijd maar weer als een hijgend hert achteraan te schreeuwen, is een kenmerk van genade: ‘Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God. Mijn ziel dorst naar God, naar den levenden God; wanneer zal ik ingaan, en voor Gods aangezicht verschijnen?’ (Ps. 42:2-3). Of berijmd:

’t Hijgend hert, der jacht ontkomen,
Schreeuwt niet sterker naar ’t genot
Van de frisse waterstromen,
Dan mijn ziel verlangt naar God.
Ja, mijn ziel dorst naar den HEER’;
God des levens, ach, wanneer
Zal ik naad’ren voor Uw ogen;
In Uw huis Uw Naam verhogen?

Er worden dan wat tranen geschreid. Dan klinkt Psalm 42:2:

’k Heb mijn tranen, onder ’t klagen,
Tot mijn spijsze, dag en nacht.

Totdat! Och, dat Goddelijke ‘totdat’! Totdat Hij Zijn aangezicht gaat vertonen. Hij komt, want Hij kan van Zijn eigen werk en van Zijn eigen Woord niet af. Geliefden, heeft u dat weleens mogen meemaken? Misschien bent u in zonde gevallen, gelijk David,

en denkt u: Nu heb ik me dood gezondigd. Maar het ware leven heeft God lief. En later: dat nieuwe leven heeft Christus lief. En in het doorgaande leven heeft dat nieuwe leven de Heilige Geest lief. Er kan niet één Persoon gemist worden.

Naomi beproeft haar schoondochters. We lezen in vers 9 dat Naomi zegt: *‘De HEERE geve u, dat gij rust vindt, een iegelijk in het huis van haar man. En als zij haar kuste, hieven zij haar stem op en weenden.’* Het waren smartelijke tranen, omdat ze niet van elkander wilden scheiden. We lezen in vers 10 het antwoord van Orpa en Ruth: *‘En zij zeiden tot haar: Wij zullen zekerlijk met u wederkeren tot uw volk.’*

Tot zover deze Bijbellezing. Is uw naam genoemd, geliefden? Het gaat over de liefde tot Christus, die Borg en Zaligmaker. Als God in uw leven komt, gaat u een onbekende God lief krijgen. U gaat Hem achteraan schreeuwen om kennis van Hem te mogen krijgen. Dan krijgt u de ware Godskennis en de ware zelfkennis en de ware Christuskennis. Dat is alles door de kracht van de Heilige Geest.

Op de grens is het openbaar gekomen, hoe het lag. In het leven van Ruth komt de waarachtige bekering openbaar. De levendmaking is hoofdzaak en rechtvaardigmaking is noodzaak. Als u naast deze geschiedenis uw leven legt, kunt u weten of u levend gemaakt bent. Dan kunt u weten of u Hem liefhebt en of u Hem nooit meer kunt missen.

De Heere zegene dit Woord tot waarachtige bekering en tot eer van Zijn Naam en tot heil van onze ziel.

Amen.